



Mavi Gök
yayınları



BAHATTİN FURUNCUOĞLU

İDEALİZMİN PENCERESİNDEN
TÜRKİYE'NİN
SON 50 YILI



Mavi Gök
yayınları

Bahattin Furuncuoğlu

1960 yılında Sakarya'nın Akyazı ilçesinde doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini doğduğu ilçede tamamladı. 1981 yılında Ankara Ticaret Turizm Yüksek Öğretmen Okulu'ndan mezun oldu. Öğrencilik yıllarından itibaren çeşitli gençlik teşkilatlarında aktif görev alarak yöneticilik yaptı.

Eğitimci kimliğiyle uzun yıllar görev yapan Furuncu, ulusal ve uluslararası düzeyde birçok proje geliştirdi; farklı okullarda öğretmenlik ve eğitim yöneticiliği görevlerinde bulundu. 2014 yılında Milliyetçi Hareket Partisi İstanbul İl Yönetimi'nde Başkan Yardımcılığı görevini üstlendi. Ayrıca İstanbul Kamu Çalışanları Vakfı'nın il başkanlığını yürüttü.

Yazı hayatında da aktif bir isim olan Furuncu'nun Hangi Demokrasi adlı kitabının yanı sıra çeşitli dergi ve gazetelerde yayımlanmış çok sayıda makalesi ve köşe yazısı bulunmaktadır. Yaklaşık yirmi beş yıldır İstanbul Türk Ocağı Yönetim Kurulu'nda görevine devam etmektedir.

BAHATTİN FURUNCUOĞLU

İDEALİZMİN PENCERESİNDEN
TÜRKİYE'NİN
SON 50 YILI

İSTANBUL, 2025



Mavi Gök
yayınlari



MAVİ GÖK YAYINLARI YAYIN NO: 85

ISBN: 978-625-97198-9-4

1. BASIM – KASIM 2025, MAVİ GÖK YAYINLARI, İSTANBUL

Genel Yayın Yönetmeni

Yavuz Selim Birtane

Editör

Celalettin Durak

Kapak

Yavuz Selim Birtane

Mizanpaj

Deniz Tugay

Baskı - Cilt

İsmail Özkan - İstanbul Matbaacılık

Maltepe Mahallesi, Davutpaşa Caddesi, Kazım Dinçöl Sanayi Sitesi

No.104 Zeytinburnu / İstanbul

75678

© Kaynak gösterilerek yapılacak tanıtım amaçlı alıntılar dışında yayım-
cının yazılı izni olmaksızın hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz
ve yayımlanamaz.

Mavi Gök Yayınları

Sertifika No: 45150

Çatalçeşme Sokak, Meriçli Apartmanı No: 44/301, Kat: 3 Daire: 3 Alem-
dar Mahallesi, Cağaloğlu, Fatih, İstanbul

www.mavigokyayinlari.com.tr

bilgi@mavigokyayinlari.com.tr

İÇİNDEKİLER

Takdim	9
Takrib	12
Takriz	13
Ön Söz.....	19
Giriş: Kaybedilen Değerlerimiz	25
Hayallerin Ötesinde	28
Türk Milliyetçiliğine İlk Adım	34
1977 Yılı	57
1978 Yılından Sonraki Dönem	69
Kırılma Noktaları	117
2018 Yılından Sonraki Türk Siyasi Haritası	130
Karar.....	132
Kavram Kargaşaları.....	134
Yakın Dönem Değerlendirmeleri.....	139
Nasıl Bir Toplum Olduk?.....	143
Kardelen Çiçekleri.....	146
Doğu Türkistandan Fırat'ın Doğusuna.....	149
Esirlikten Kurtulmak	151
Medeniyet.....	156
Para-Lel.....	163
Yakın Siyasi Gelişmeler: Taksim Camisi	186
Hukuk mu? Siyaset mi?	189
Darbeler ve Muhtıralar	197
Bitmeyen Masal	204
Metal Yorgunluğu mu? Metal Zenginliği mi?.....	206
Nasıl Bir Dünya	209
Mülteciler ve Göç Meselesi	211

Yangını Görmeyince	216
Ak Parti Hâlâ Birinci Parti	218
Bağımsız Ekonomi	220
Çözüm Milliyetçi İktidar	222
Türk Milliyetçiliği.....	224
Demokrasi İstenirse Gelir	227
MHP'deki Kırılma Noktaları.....	231
Karaman'ın Koyunu (26 Haziran 2013).....	251
Süreç Belası (1 Temmuz 2013).....	254
Bu Ülkede Yaşamak (6 Temmuz 2013).....	257
Siyasi Üslup (15 Temmuz 2013).....	260
Halka Güvenmek (16 Temmuz 2013)	263
Ak Parti ve BDP (30 Temmuz 2013).....	266
Seçimler Yaklaşırken (20 Ağustos 2013)	270
Millet Olmak (26 Ağustos 2013).....	271
Tarihten Ders Almak (2 Eylül 2013).....	275
Kısa Notlar - 2/B Sorun Değil (9 Eylül 2013).....	278
İsteyene Başkanlık.....	281
İşimiz Neden Zor.....	283
Kraldan Çok Kralcılar.....	286
Yeni Parti	290
Yeniler.....	292
Beykozun Talihi, Tarih.....	295
Keşke Öğretmen Olmasaydım.....	297
Covid Virüsü Hakkında	299
Mesafe Kadar Sosyal Devlet.....	302
8 Martta Kutlanan Dünya Kadınlar Günü	304
Kaybolan Nesil.....	307

Takdim

Değerli Kitap Dostu,

Elinizdeki kitap, Türkiye'nin son 50 yılının gözler önüne serildiği, acı tatlı günlerin hatırlatıldığı, 1960-70-80'li yıllardan bu güne toplumumuzu derinden etkileyen ve geleceğimiz adına dersler çıkarılması gereken iç ve dış olayların irdelendiği, isabetli tespit ve sonuçları ortaya koyan emek mahsulü bir çalışmadır. Çocuk yaştan itibaren samimi ve idealist bir hayat tarzını benimseyerek devleti, milleti adına hayaller kuran, sorumluluklar üstlenmek isteyen yazarın şahsında vatan kurtarma mücadelesine giren ve bu yolda umutlar, heyecanlar, kırgınlıklar yaşayan bir neslin hikâyesidir. Ülkemizde yaşanan ağır sorunlarla dolu bir zaman kesitinde büyük yoğunluk ve yorgunluklarla kaybolup giden en güzel yılların ardından pişmanlık değilse de uğranılan hayal kırıklıklarının, haksızlıkların, özellikle milliyetçilere layık görülen muamelelerin, hukuk dışı uygulamaların dile getirildiği çeşitli eserler kaleme ve kayıt altına alınmıştır. Bu kitapta aynı maksatla yazılmıştır.

120 yıl yaşayan Allah dostu Fatih Türbedarı Ahmed Hamiş Efendinin dünya hayatını özetleyen ifadesiyle “Olanlar oldu, olacaklar olacak” gerçeğiyle yaşananlar yaşanmış, devletimiz, milletimiz, kurumlarımız, nesillerimiz büyük maliyetler üstlenmiş ama geleceğe umutla bakmak maalesef pek de mümkün olamamıştır. Milletimiz hâlâ çözüm bekleyen ağır sorunlar yaşamakta, devletimiz içeride ve dışarıda çeşitli ihanet ve düşmanlıklarla uğraşmaktadır.

Yaşı müsait olanlar, 1960 darbesi ile başlayan, zaten yarım yamalak uygulanan demokrasimizi askıya alan, 1971 muhtırası, 1980 Askerî Konsey İdaresi, 1995'te post modern darbe, 15 Temmuz 2016'da Fetöcülerin darbe teşebbüsü dönemlerinde yapılanlarla, yapılamayanlarla ülkenin içine düştüğü durumları yakinen görmüş, bizzat yaşamışlardır. Başbakan Menderes ve iki bakanının idam edilmesi, 1968'de Fransa'da başlayıp kısa zamanda Avrupa'yı sarıp, ülkemize sıçrayan Kızıl Rudy ve arkadaşlarının öğrenci hareketlerini benimseyip sokaklara dökülen, eğitim-öğretimi engelleyen 68 kuşağının eylemlerinin "Yollar yürümekle aşınmaz" diyerek hafife alınması, gittikçe artan şiddet ve anarşi ortamında yazar, çizer, fikir adamı, gazeteci, siyasetçi, general, Devlet adamı, öğretim üyesi, işadamı ve binlerce gencimizin öldürülmesi, kısır siyaset çekişmeleri, sıkıyönetimlere rağmen günde ortalama 20-25 insanımızın katledilmesi, öğretmen, polis, sendikacı ve gençliğin bölünüp kavga ve eylemlerde bulunması, 13 Eylül günü cinayet ve karşılıklı saldırıların bıçak gibi kesilmesi üzerine 12 Eylül darbecilerine minnet duyulması, beş kişilik askeri Konseyin ülkeyi yönetmesi, partilerin kapatılması, liderlerin tutuklanması, kurulan mahkemeler, uzun süren yargılamalar, adaletten uzak kararlarla milliyetçi-ülkücü kesimin ezilmesi, on yıl devlet başkanlığı yapan Kenan Evren'in "Bir sağdan bir soldan astık" diyerek bu memleketin çocuklarının idam edilmesi, milletimizin basireti ve ortak aklıyla 1983 seçimlerinde yeniden demokratik hayata dönüşümüz, lakin Türkiye'de huzur, güven, kalkınma ve istikrar istemeyenlerin kuklası terör örgütü PKK'nın ortaya çıkışı ve 1984'te Eruh'ta Mehmetçiklerimizin şehit edilmesi ile başlatılan, 41 yıldır 50.000 vatandaşımızın öldürülmesi, 100.000'in üzerinde yara-

lı ve sakat kalanlar, şehit ailelerinin, yetim çocukların yaşadığı bitmeyen acılar, 700 milyar dolarlık terör zararı, sosyal, ekonomik hayatta bozulan dengeler, 23 yıllık tek parti iktidarın iyileştirme çabalarına rağmen enflasyon, gelir dağılımı, işsizlik, geçim zorluğu, Türk lirasının alım gücündeki düşüş, milyonlarca mültecinin durumu, güneyimizde kurulmak istenen Kürt devletini önlemek için ordumuzun 12 yıldır sınır boylarında konuşlandırılıp, Suriye ve Irak'ın içlerine kadar uzanan müdahaleleri, günümüzde terörsüz Türkiye hedefine dönük yoğun çalışmalar değişmeyen gündem maddeleri olup Türkiye bu birikmiş ağır şartları aşmaya çalışırken dünyada emsali görülmemiş 167 siyasi partimizin faaliyette bulunması ve 38 partinin son seçimlere katılması kayda değer bir gelişmedir!

Yukarıda özetlemeye çalıştığımız bütün bu olayları, sorunları çekirdekten yetişmiş ülkücü, milliyetçi, vatanperver bir insan olarak tanıdığımız eğitimci Bahattin Furuncuoğlu'nun kitabından okurken hafızalarınız tazelenecek; isabetli tespitleri, insan odaklı çözüm tekliflerini, bundan sonra yapılması gerekenleri göreceksiniz. Geçmişte ve günümüzde yaşananlara rağmen devletimizin ebed müddet olduğuna, milletimizin payidâr olacağına dair umudumuz ve inancımız tamdır.

Ahmet İyioldu

Takrib

*“Geçmişin gerçekleriyle yüzleşmeyen,
geleceğini aydınlatamaz.”*

“İdealizmin Penceresinden Son 50 Yıl”, kaybolan değerlerin ve yarım kalan hayallerin destanı... 1969–1980’in karanlık yılları, beş bin gencin canına mal oldu. Bugün hâlâ soruluyor: Bu bir kardeş kavgası mıydı, yoksa emperyalistlerin kurduğu kanlı bir satranç oyunu muydu? Bu tartışmalar sürerken, ülkücü hareketin içinden gelen Bahattin Furuncuoğlu; inandığı değerlere bağlı kalarak ve sorumluluğunu yaşayarak, kalemiyle geçmişin acılarını, bugünün endişelerini ve yarına dair tavsiyeleri bir araya getiriyor. Eseri okuyunca, Üstat Necip Fazıl’ın şu mısralarında olduğu gibi ümit ve iman tazeliyoruz: “Yarım, elbet bizim, elbet bizimdir! Gün doğmuş, gün batmış, ebed bizimdir.”

Ve yazar sessizce âdetâ şunu hatırlatıyor: “Gelecek, değerlerine sahip çıkan ve gençliğini hayatın gerçeğiyle yoğuran milletlerin olacaktır.”

Hayırlara vesile olsun inşallah.

Yalçın Ersan

Takriz

İkinci Dünya Savaşı sonrası iki kutuplu bir düzen kuruldu ve yeniden paylaşım kavgası başladı. Türkiye’de bu kavga tam ortasında yer aldı. Taraflar kısa bir hazırlık döneminden sonra, 1960’ların ortalarından itibaren kavgaya başladı. Türkiye, her ne kadar bu kutuplardan birine dahil olsa da, içeri de bir kavga çıkmasını engelleyemedi. Görünüşte kavga, ideolojikmiş gibi cereyan etse de, aslında bir bağımsızlığını devam ettirme kavgası idi.

Burada, bir taraf ki onlar hem Türkiye’nin bağımsızlığını, her türlü emperyalizme karşı savunuyorlar, hem de büyük ekseriyeti Sovyetler’in esiri olan Türklerin kurtuluşunu arzu ediyorlardı. Şahsî hiçbir arzuları, emelleri yoktu. Makam, mevki peşinde değillerdi. Fenafil millet idiler.

Mücadele bir partinin öncülüğünde yürütülüyordu. Partinin milletin her grubunda teşkilâtlanmış yan kuruluşları vardı. Hepsinin sıfatları “Ülkücü” idi.

Zamanla parti hükümet ortağı oldu. Makamla, mevki ile tanıştılar. Parayı ve onun gücünü tanıdılar. Artık memleketin selameti yanında makamı ve parayı da ister oldular. Bu onlar arasında, evvelce var olan kardeşlikten ileri dostluğun yerini, iç rekabetin almasına sebep oldu. Netice: Galip Erdem’in ifadesi ile “Davayı Ağrı Dağının zirvesine çıkaracaklardı. Zirveye çıkmışlardı. Fakat, bir de baktılar ki, dava dağın dibinde unutulmuş”.

İşte Bahattin, bu hikayeyi kendi penceresinden yazmış. Tecrübelerini, yaşadıklarını anlatmış. Sadece kendini anlatmamış, aynı zamanda sevdalı olduğu memleketin meselelerini de, yine o pencereden göstermeye çalışmış.

Elbette, bu mücadelenin hikayesini, başkaları da kendi pencerelerinden anlattılar. Ama yeterli değil, daha çok yazılması lâzım. Özellikle, Galip Ağabey'in koyduğu teşhis açısından yazılması gerekir. Bahattin biraz böyle yapmış. Hüsranı, üzüntüyü, kahrını satır aralarında görmek mümkün. İşte bu duygunun da deşilmesi gerekir. Böylece milliyetçilik yeniden diri bir ölkü haline gelebilir,

Ümit ederim ki, Bahattin'in yazdıkları yenilere öncülük eder.

Cezmi Bayram

İBRET

Geçmişten adam hisse kaparmış... Ne masal şey!
Beş bin senelik kısra yarım hisse mi verdi?
“Târîh”i “tekerrür” diye ta’rîf ediyorlar;
Hiç ibret alınsaydı, tekerrür mü ederdi?

MEÂL-i CELÎLİ 6’dan...

O îman ittihâd isterdi bizden, vahdet isterdi...
Nasıl «bünyân-ı mersûs» olmamız lâzımsa gösterdi.
Peki! Bizler ne yaptık? Kol kol olduk, târumâr olduk...
Nihâyet bir denî sadmeyle düştük, hâk-sâr olduk!
- Mehmet Akif Ersoy

Bu kitap, 1969-1980 yılları arasında yaşamış,
hayatını kaybetmiş, mahkûm olmuş veya yurt dışına
çıkılmak zorunda kalmış, o dönem yaşları 15 ila 30
arasında olan Türk gençliğine ithaf olunur.

ÖN SÖZ

Türk gençliği, özellikle 1970-80 arası büyük bir kırılma yaşadı. Kimine göre kardeş kavgası, kimine göre ise emperyalist güçlerin Türkiye için yazdığı ve uyguladığı senaryo idi yaşananlar. Sebep ne olursa olsun, sonuç; sağdan ve soldan 5000 gencimizi, ülkemizin en parlak beyinlerini, en umut vaat eden evlatlarını toprağa vermek oldu. Vasıfları ve yetkinlikleri bakımından tarihin en büyük katliamı sayılırdı bu. Çanakkale Savaşları'nda -ki başta Tıbbiyeli gençler olmak üzere- geleceğin Türkiye'sinin kurulmasına etki edecek 78 kuşağının kayıplarını da eklersek ülkenin gelişmesine katkı sağlayacak en önemli dinamik beyin gücünün, savaş meydanlarında ve terör ortamında yok olmasıyla, geleceğimize vurulan en büyük darbe olduğu kuşku götürmez bir durumdur. Bu genç fidanların kaybedilmesi ile ülkenin geleceğinin ipotek altına alınmasına ve on yıllarca sürececek geri kalmışlığa, bu kardeş kavgasının sebep olduğunu söylemek pek de anlamsız kalmayacaktır. Dünyaya nizam verecek nesiller, savaş ve işgal senaryolarının kurbanı olmaları itibarıyla da emperyalizmin sömürdüğü ve güçlenmesine imkan vermediği üçüncü dünya ülkelerinin kaderine ortak olacak, tahminlerin de ötesine yer bırakmayacak bir şekilde etkilenecektir. Sonuç itibarıyla, bu durumun, acımasız ve yıllarca sürececek geri kalmışlığın meydana getirdiği neticeleri ile ülkenin, bugün dahi yaşadığı her müspet ve menfi olayla irtibatlı olduğu, hatta gelecek nesilleri de uzun yıllar etkileyeceği kabul edilebilir.

Türkiye'nin güçlü olmasını istemeyen güçler, çarpıtılmış tarih numunelerini referans göstererek, bu düşüncelerini gizlememekte ve "barbar Türk" tiplmesiyle ülkemizin dünyadaki itibarını zedelemek için her yolu denemektedirler. Avrupa ve Amerika'nın güler yüzlü halkları ile yüzleşen insanlarımız, Batı'nın derin devletlerinin planları hakkında bilgi sahibi olmadıkları için, ikili ilişkilerdeki samimi davranışa aldanabilirler. Ancak insanlarımız milletler mücadelesinin dünya var oldukça devam edecek gerçekliğini ve geçmişte yaşanan ihtilaflar ve savaşlar sonrası yapılan antlaşmaları göz önüne getirmeleri yeterli olacaktır. Sadece yakın tarihimizdeki Sevr ve Lozan Antlaşmalarını incelemek bile yeterli olacaktır. Gaflet ve zorunlulukların getirdiği yenilgi psikolojisi ile imzalamak zorunda kaldığımız Sevr Antlaşması, ancak Lozan'da kan ile düzeltilmiştir. Lozan Antlaşması'yla, Türkiye'nin bugünkü çatısı kurulduğundan, başta Mustafa Kemal ile silah arkadaşlarını rahmetle yad etmeden geçemeyeceğim.

Tarihi iyi öğrenip anlamadan iş başına geçen yöneticiler daima ülkelerinin başına bela açmışlardır. O sebeple özellikle gençlerin yakın ve uzak tarihleri hakkında bilgi sahibi olması elzemdir. Mehmet Akif Ersoy'un dediği gibi; "Geçmişten adam hisse kaparmış... Ne masal şey! / Beş bin senelik kıssa yarım hisse mi verdi? / 'Tarih'i 'tekerrür' diye ta'rif ediyorlar; / Hiç ibret alınsaydı, tekerrür mü ederdi?". 1968'de başlayan öğrenci hareketleri, 12 yıl sürmüş ve askeri darbeyle sona ermiştir. 68 ve 78 kuşağı diye adlandırılan bu dönemdeki sağdan ve soldan kaybedilen insan, imkân ve zaman itibarıyla "kayıp nesil" olarak adlandırılabilir. Özellikle üniversite gençliği başta olmak üzere Türk gençliği, en etkili fayda üretecek dönemlerini kavga ettirilerek geçirmiş; kayıp ve karanlık bir döneme

mahkûm edilmiştir. Hâlâ tam olarak ne olduğu tahmin edilemeyen ve birçok spekülasyona açık olan bu dönem, toplumun üzerinden bir silindir gibi geçmiş; uzantıları ile beraber ülkenin 20 yılını heder etmiştir.

68 kuşağının kendine özgü bir hikâyesi var tabii ki, ancak 78 kuşağının hikâyesi çok özel ve dramatiktir. Daha çok sol görüşlü gençlerin hayatlarıyla ilgili senaryoların yazıldığı, filmlerin çekildiği 68 kuşağı bizim nazarımızda pek muteber değildir. Çünkü 68 kuşağı deyince ilk akla gelen Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının yaptığı terör eylemleridir. Ancak Amerika emperyalizmine karşı verdikleri mücadeleleri, Çin ve Sovyet emperyalizmine karşı da vermiş olsalardı, bizim fazla bir itirazımız olmaz, belki sempatimizi bile kazanabilirlerdi. 1970'li yılların örgütlü gençlik yapısı, birbirleriyle mücadele içinde olmasa idi, birlik ve beraberlik içinde bugün Türkiye, dünyanın büyük süper güçlerinden biri olurdu. Ancak kendinden başka kimseye hayat hakkı vermek istemeyen, vahşi kapitalizm ve onun uşaklığını yapan işbirlikçileri, menfaatperestler, cebini ve midesini doldurmaktan başka ideali olmayan vampirler; ülke yönetimini kendi ailesini zenginleştirme, menfaat sağlama olarak görmesine rağmen dalkavuklarının omuzlarından inmeyen politikacılar, işte o savaştırılan gençleri seyredenlerin arasından çıktı. Gençliğini yaşamamış, vatan millet aşkından başka bir aşka meyletmemiş, bir sevgilisi bile olmamış, tek derdi ülkesi olmuş, canını ve tüm değerlerini geleceğin Türkiye'sine adanmış olan o kuşağın yaşadıklarını, gelecek nesillere aktarmak bu açıdan önemlidir. Tabii bu dönemi anlatmak öyle kolay değildir. Yüzlerce kitap yazılsa yine de birçok nokta eksik kalacaktır.

Ülkenin her yanını saran ve herkesin değişik sebeplerle kendini içerisinde bulduğu bir iç savaş yaşanmıştı aslında. şu anda 30-40'lı yaşlarda olanların babaları ve anneleri olan bu nesil, emsali görölmemiş bir hayat senaryosunun canlı oyuncularıdır. Yüzde doksanının çocukluk resmi olmadığı gibi, bu insanlar renkli fotoğrafı ancak yirmili yaşlarda görebilmiştir. Yetiştiği şartlardan dolayı her zorluğa bir çözüm getirecek kadar azimli, en zor şartlarda kavga verirken bile eğitimin değerini bilerek kendini hazırlayan bir gençlik... Yüzde sekseni ilkokul çağında hayatın gerçeklerini yaşamış, ya simit satmış ya da bir sanatkârın yanında çıraklık yapmıştır. Bu sebeple de öğrenim çağında ailesine bile yük olmayı zül kabul eden bir nesildir. Birçoğu hayatının bağrında kara toprağa düşmüş, cezaevinde ve sürgünde olanlar kendilerinin şanslı olduğunu düşünmüşlerdir. Hangi siyasi akımdan olursa olsun, hikâyeler pek farklı değildir. Bu dönem Türkiye'nin en talihsiz bir kara tablosudur. Servetin ve zenginleşmenin ne olduğunun bilinmediği Kurtuluş ve Çanakkale Savaşlarının ruhunun yaşanmış olduğu dönemdir.

Ne acıdır ki Kurtuluş ve Çanakkale Savaşlarında düşmana karşı mücadele eden ecdadın torunları, savaştıkları düşmanın on yıllar sonra senaryosunu yazdığı oyunun figüranları olmuş; 12 yıllık bir zaman dilimini birbiriyle mücadele ederek geçirmiştir. Özellikle 1977-80 arası, işlenen cinayetlerin sayısı o kadar artmıştır ki, olaylar neredeyse emniyetin kontrolünden çıkmış ve önlenmesi mümkün olmayan bir duruma gelmiştir. Kamu kurumları ve polis teşkilatı dahi bu bölünmeden payını aldığı için gerçek suçluların ortaya çıkarılması da zorlaşmıştır. Bu nesil, kalem tutmasını öğrenmeye çalışırken eline silah, bıçak tutuşturulan bir nesildir. Her birinin kafasına oturmuş

idealleri, büyük ve müreffeh bir Türkiye kurmak hayali ile kıyasıya birbirleriyle mücadele etmişlerdir. 10 yıl bu kavgayla beslenenler ve bu kavgayı seyredenler, hiçbir şey olmamış gibi yeni figüranları iş başına getirmişlerdir. Dünün çilekeş gençleri, artık her gün bir cenaze haberi alınan ahret yolcularıdır. Gün geçmiyor ki 80 öncesi 20'li yaşlarda bir kuru ekmeği paylaşan ve arkadaşlarını omuzlarında taşıyanlar, kırk yıllık kaybedenler kulübü gibi, birlikte idrak ettikleri ortak kaderi artık birer birer toprağa gömmektedir. Bu sebeptir ki bütün bu anlatılanlar, o dönemin yaşanmışlıklarının, bilinen ve bilinmeyen yönlerinin bir nebze de olsa hatıralarda kalmasına vesile olacak; gelecek kuşakların daha rasyonel adım atmasına, ülkeye hizmetin kavga ile değil de barış ve birlik ile mümkün olabileceğine küçük bir örnek teşkil edecektir. Bu dönemle ilgili binlerce hikâye yazmak mümkündür. Ancak o dönemi yaşayan herkesin kendi hayat perspektifi ile idrak ettiği veya yaptığı değerlendirmeler, ileride bir bütün olarak dönemin ekonomik, sosyolojik ve politik bakımdan anlaşılmasına ışık tutacaktır. Hatta başka değerlendirmelerin ve perspektiflerin de kaleme alınmasının yolunu açacaktır. Tamamıyla gerçek hayat hikâyesi ve yaşananların ortaya konulması ve yansıtılması sayesinde, karanlık bir dönemin aydınlanması sağlanacaktır. Yani bir şekilde 12 Eylül 1980 İhtilali'ni yapanların, her türlü zulüm ile kaybedemediği bir neslin, nasıl kendi içinden yok edildiğinin hikâyesi anlatılmaktadır.



CİRİŞ

KAYBEDİLEN DEĞERLERİMİZ

Bizi biz yapan değerlerimizi kaybettiğimizde biz olmaktan çıkar, geleneksel değerlerimizi sorgulamaya başlarız. Değerler denince ilk akla gelen insani değerler, sonrasında dini ve milli değerler, en sonunda da evrensel değerlerdir. Mesela, insani değerlerin başında ahlak anlayışı birinci sırada gelmektedir. Küçüklere sevgi, büyüklere saygı daha çocukluk yaşlarda aileler tarafından verilmektedir. Bizim toplumsal gelişmemizin temelinde aile vardır.

Ancak günümüze gelindiğinde Türk aile yapısı çok büyük kayıplar vermekte, neredeyse yok olmaya başlamaktadır. Devletin ailenin korunması ile ilgili düzenlemeleri, geleneksel kaynakları ve inanç kaynaklarını referans olarak almaması sebebiyle önemli ölçüde zaafiyete uğramıştır. Eleştirdiğimiz Batılı aile tipi, Türk toplumunda artık kabul görmekte, hatta onların bile şaşıracağı duruma gerilemektedir. İnternetin çocuk yaşlarda ve kontrolsüz kullanımı ile beraber, artık çocuklarımıza insani ahlak ve normları kazandırmaktan çok öteye gittiğimiz gerçeğini birçok dostlarımla yaptığım sohbetlerde konuşmaktayız.

Çocukların eğitimi, günümüz şartlarında sadece ailelere bırakılmamalıdır. Bu devletin alacağı önlemlerle, topyekûn bir mücadele halinde yapılırsa başarı sağlanabilir. Her gelen

hükümet, maalesef önlem almak şöyle dursun, çocuğa sert yapılan müdahalelerde ebeveynleri cezalandırarak bir tutum içinde olunca, akıllarından zerre şüphem olmayan çocuklar, bu durumu kendi lehlerinde değerlendirebilmektedir. Eğitimin verilış şartları tam olarak ortaya konmadığı ve ailenin bu konularda okul çağına kadar kendi kaderine terk edildiği bir durumda bir çok eksiklikler ve hatalar da yapılmaktadır.

Doğruluk, dürüstlük ve onurlu yaşamaktan çok maddiyatı ön planda tutan ve parayı ele geçirmek için her yolu mübah gören bir anlayış, toplumda hızlı bir şekilde gelişmektedir. Hele ekonomik sıkıntılar ve lüks hayat yaşama arzusu, ahlaki değerleri artık rafa kaldırmıştır. Maneviyatı güçlü olarak iktidardaki partilerin, toplumdaki bu materyalist yaşam hayalinin nasıl geliştiğini sorgulaması gerekmez mi?

Dini ve milli değerlerimiz de maalesef oldukça büyük yaralar almaktadır. Özellikle gençlerin ailelerinden gördükleri dini ve milli terbiyeyi dışarı çıktıklarında görememesi, kafalarında soru işaretlerinin çoğalmasına sebep olmaktadır. Büyük ölçüde politize olan inanç yapımız ve milli değerlerimiz, gerçeğin dışında sunulduğunda, insanları kavram kargaşasına sokmaktadır. Deizm ve agnostisizm yanlısı gençlerin çoğu, muhafazakar ailelerde ortaya çıkmaktadır.

Evrensel değerler konusunda da yeterli olduğumuz söylemez. Demokrasi, insan hakları, hukukun üstünlüğü, adalet bugün ülkede en çok tartışılan konular haline gelmiştir. Hatta bu durumun, dış itibarımıza ve dünya kaynaklarından yararlanmamıza bile olumsuz etkileri vardır. Ülkeyi yönetenlerin, sadece kendilerinin devamlılığını sağlamak adına her türlü değeri ayaklar altına alabildiğine artık inanmayan kalmadı. Halbuki iktidarı elinde bulunduranlar, entrikaları bir tarafa

birakıp hizmeti, birlik ve beraberliği ön planda tutabilse ve zaten devamlılık konusunda da bir engel olmayacağını anlasaydı, her şey ne güzel olurdu.

Toplum artık birbirine karşı o kadar yabancılaşmıştır ki şahsi menfaatleri uğruna birçok insanın yok olmasını bile normal karşılayacak türden insanlar, azımsanmayacak kadar çoktur. Komşuluk ilişkileri her geçen gün erimektedir. Yardımlaşma ortadan kalkmış, her iyiliğe bir fiyat belirleme dönemine gelmiştir. Eskiden köylerde imece denilen yardımlaşmalar yapılırdı, bu sayede herkes birbirine sevgi ve saygı duyardı. Şimdi ise büyükşehirler kurularak, köyler mahalleye dönüştürüldü ve her davranışa bir fiyat belirlendi.

Bizim yetiştiğimiz toplum yapısı, değerlerin kaybedildiği bir dünyaya aitti. İnsanlığı, komşuluğu, arkadaşlığı ve dostluğu yaşadık. Bu toplum yapısında yetişmiş insanlar arkadaşına, komşusuna en değerli eşyasını emanet etti. İşte böyle bir toplumda yaşayan gençler, gün geldi birbirleri ile mücadele etme durumuna getirildi. Kaybedilen o gençlerin hayalleri yok edilirken, değerlerimizin ve ideallerimizin de yok edilmesine şahit olduğumuz bir dünyada huzur aramak artık mümkün olmayacaktır.

Bütün bu olumsuzlukların olmayacağı, huzurlu bir toplumun temellerinin atılması ve dünyaya nizam veren bir milletin meydana gelmesi için verdiğimiz mücadelede yenik düşmemiz, millet olarak göz ardı edilemeyecek kadar önemlidir. Gelinen süreç, statik bir toplum yapısından uzaklaşarak gerileyen bir gidişat oluşturmuş ve kaybettiğimiz değerlerin, tekrar eski haline gelmesinin mümkün olmadığı bir zaman yolculuğu maalesef kaderimiz olmuştur.

HAYALLERİN ÖTESİNDE

Devamlı görüştüğünüz arkadaşınızın cenazesini taşımak veya yolda yürürken bir arkadaşınızın, nerden geldiği belli olmayan bir mermi ile yere düştüğünü görmek; yarın ve daha sonraları da bu durumların devam edeceğini bilmek, nasıl bir duygudur? Hayal kurma hakkı bile elinden alınmış, var olma mücadelesi verdiği inanınmış, ancak daha hayatının baharında kara toprağa düşmüş veya çocukken filmlerde gördüğü hapisane hayatının kendinin gelecekteki hayatı olacağını ve bir kuru ekmeği paylaştığı arkadaşlarının, hem kardeşi hem ana babası gibi olacağını bilmek acaba nasıl bir duygudur? Böyle bir hayatla yüzleşirken, kendi çevremde yaşadıklarımın bir kısmını yansıtabilme düşüncesinde oldum.

Anlattığım ve yaşadığım mevzular, başta siyasi lider ve partiler olmak üzere kimseyi yermek, suçlamak veya bir tahammülsüzlük neticesinde ortaya çıkmış değildir. Yalnız ders alınması gereken bir dönem olarak değerlendirilmelidir. Sebebine gelince, millet olmanın gerektirdiği formasyonların tamamlanma sürecine az da olsa bir katkı sunayım derken; başka bir fraksiyonun, başka bir ayrışmanın, başka bir parçalanmanın mihenk taşı olabilme tehlikesinin getirdiği tereddüt ve kavram kargaşalarına yol açmış olma endişesidir. Çünkü üstünde yaşadığımız zemin, öylesine kırılgan bir yapı üstüne oturmuştur ki aynı duyguları paylaşan insanların bile, aynı düzlem içine gelebilmeleri için uzun zaman gerekebilmektedir.

Böyle olunca da doğru fikir ve davranışların, insan ve toplum üzerindeki müspet etkilerinden yararlanma süreci de ağır yürümektedir. İdealist bir mücadelenin aktif tarafında olup kalalarda oluşturulan devlet ve millet algısının, ütopyanın çok uzağında tezahür etmesinin en büyük sebepleri; umut ışığına dönüştürülen idollerin, meydana getirdikleri hayal kırıklıkları ile irtifa kaybederek büyük bir hızla kırılğan yapıyı arttırmasıdır. Aksakal durumuna gelmiş ve her gün bir cenaze kaldırmakta olan bir dönemin bozkurtlarının, kurtlar sofrasında yer kapam çakal görüntülerinin meydana getirdiği kaostan etkilenmemesini, her olup biteni normal karşılamasını, her olayı öyle kolay hazmetmesini beklemek doğru değildir. En azından verilen mücadelenin devlet olabilme ruhuyla, tüm milletin ekonomik ve kültürel durumunda artı değer sağladığını görebilmek, dünya Türklüğünün birbiri ile irtibatlı ve işbirliği içerisinde olduğunu görebilmek, bütün Ülkücülerin asla vazgeçemeyeceği arzusu olmuştur.

Bir milleti oluşturan değerler standart, gelişime kapalı ve monoton bir durumda olmayıp, geçmişin uzun zaman dilimlerinden etkilenmiş ve gelecekte karşılaşılabilecek olaylarla etkileşim içerisinde değişmekte ve gelişme göstermektedir. Milletlerin sosyal ve kültürel yapıları devamlı gelişme içinde olmazsa, zamanla toplumdaki bazı iç dinamiklerin yeterli kalmadığı durumları kabullenme noktasında sıkıntılı durumlar meydana gelebilir. Bu sebeple topluma önderlik yapan kurum ve kuruluşlar, eskiden beri süregelen geleneklere, yeni olguların entegrasyonunu en ideal şekilde sağlamalı ve milleti ayakta tutan değerlerin zedelenmesinin önüne geçmelidirler. Bunu yaparken de farklı kültürlerin ayrıcalık değil de zenginlik perspektifi içerisinde değerlendirilmesi önemlidir. Zaten dil de

kültür de devamlı tekml etmektedir. Ortaokuldan başlayıp niversite yıllarına kadar olan zamanda bile dil ile ilgili çok değişimler yaşandı. Türk Dil Kurumu'nun türettiği birçok kelime vardı. Bu kelimelerin bir kısmı halk tarafından itibar görmedi, ancak büyük çoğunluğu ise kabul edildi. Bunların birçoğunu, şu anda biz bile sıklıkla kullanıyoruz, ancak gençlik ve öğrencilik dönemlerimizde mücadele ettiğimiz hatta kavga verdiğimiz bir durumdu bu. Çünkü şuna inanmıştık, bugünkü nesil ile geçmiş ve gelecek nesil arasında sıkı bağlar olmalıydı ve nesiller birbirini anlamalıydı. Atatürk' sevmemize rağmen Dil İnkılabı'nı tam olarak kafamıza oturtamamıştık. Ancak bugün gelinen noktadan bakınca durumun farkını insan idrak edebiliyor. Teknolojiyi üreten ülkelerin haklı olarak dil ve kültür egemenlikleri de beraberinde gelmekte ve toplumun her kesimini etkisi altına almaktadır. Zaman içerisinde kullandığımız, birçoğu tamamen yabancı olmakta birlikte, srf yabancı kelimelerle meramımızı anlatacak hale geldiğimizi görür gibiyim. İngilizce, Fransızca, Almanca ve Arapça kelimelerden oluşan bir cümle kurmak bugün zor değildir. Bu da millet oluşumuna vurulmuş en büyük darbedir. Çünkü milleti meydana getiren en büyük etken 'dil'dir. Bu sebeple Türk Dil Kurumu tarafından türetilen kelimelerin, etimolojik ve tarihi olgular göz önünde bulundurularak türetildiği ile ilgili bilgi verilmiş veya öyle olduğuna inanmış olsa idik, türetilen kelimelerle ilgili sıkıntılara gerek kalmazdı. Bugün bile türetilen kelimelerle ilgili, çok açık belirtilmiş ifadeler olmasa da yabancı terimlerin cirit attığı bu zamanda, türetilen z Türkçe veya Türkçe kelimeler moral ve motivasyon sağlamaktadır. Tabii bu konularda topyekn mücadele olursa başarı şansı doğabilir. Medya, eğitim kurumları ve iş dünyası ortak bir tavır almadığında ise, dil emperyalizmi hkimiyetini artıracak ve zamanla toplum, kendi değerlerine

yabancılaşacaktır. Bu konudaki görev de öncelikle milli hassasiyeti olan yönetimlere düşmektedir.

Dil ve kültür devamlı olarak olağanüstü olaylar, doğal afetler, savaşlar, büyük göçlerden etkilenmektedir. Okyanus iklimlerinde oluşan kültürler ile kara coğrafyalarındaki kültürler hiçbir zaman aynı olmazlar. Şöyle söylesek hiç yanlış olmaz; milletlerin oluşumunda, üzerinde yaşadıkları coğrafyanın ve hayat şartlarının çok büyük önemi vardır. Tarih, kavimler savaşı dönemlerinde ve büyük göçlerde, ister istemez büyük kültür değişimlerine sahne olmaktadır. Çoğu zaman askeri bakımdan güçlü orduların istila ettikleri coğrafyalarda bıraktıkları veya yerleştirdikleri nüfuslar, buldukları coğrafyaların demografik yapısında nötrale olmaktadır. Bu açıdan işgal eden ile işgal edilen arasında, uzun zaman sonra bir fark da kalmamaktadır. Öyleyse bu demografik değişimden en az etkilenen sağlam yapıyı oluşturmak idealist insanların kızıl elması olmalıdır.

Milletler arasındaki kültür farklılıkları, bu açıdan bir üstünlük veya zaafiyet farkı olmayıp, farklı coğrafyaların milletler arasında oluşturduğu kültür farklılıklarını ve kültürel zenginliğini ortaya koymaktadır. Bu durum aslında, yaratılışın gayesi olması açısından ehemmiyet arz eder. Cenab-ı Hak'kın Hucurat Sûresi, 13. âyet-i kerimesinde, “Ben sizi bir erkek ve bir dişiden yarattım, boylara ve kavimlere ayırdım, birbirinizi seviniz ve yarışınız, Allah her şeyi bilendir.” mealinden anlaşıldığı üzere, esas olan, milletin oluşumunda en önemli kaynak, Yaratıcı'nın kendisidir ve bu farklar, külli irade neticesinde ortaya çıkmıştır. Farklı kültür ve coğrafyalardaki oluşum da Yaratıcı'nın külli iradesindedir. O halde insanoğluna kalan, birbirini sevmek ve birbirleri ile yarışmak, bir şekilde iletişime

geçmektir. Çünkü dünya nimetleri, her coğrafyada farklıdır, bundan yararlanmak da paylaşım ile mümkündür. Aleme nizam verecek toplumlar arasında iletişim ve adaletin sağlanabilir olması mümkün olacaksa, bunun Türk milliyetçileri sayesinde olabileceğine inanmak Ülkücülerin ortak algısıdır. Bu sebeptendir ki Yaratan'ın, insanlığa en büyük nasihati, adalet üzerinedir. Maide Sûresi 54. Âyet-i kerimesinde ise Cenab-ı Hak şöyle buyurmaktadır: “Ey iman edenler! Sizden kim dininden dönerse, bilsin ki Allah öyle bir kavim getirecektir ki, Allah onları sever, onlar da Allah'ı severler; müminlere karşı alçak gönüllü, kafirlere karşı vakarlıdırlar, Allah yolunda cihad ederler ve hiç kimsenin kınamasından korkmazlar. İşte bu Allah'ın dilediğine verdiği bir lütuftur, Allah'ın lütfu geniş-tir ve her şeyi bilir.” Ülkücülerin KIZIL ELMA'sının kaynağını işte bu âyet oluşturur. Dîvân-ı Lugâti't-Türk'te geçen bir kutsi hadis sayesinde İstanbul, defalarca muhasara edilmiş ve sonunda Fatih Sultan Mehmet'e fetih nasip olmuştur. Devlet olmak konusunda ise ilk akla gelen, milliyetçi kişiler ve kurumlardır. Çünkü onlar için devlet, vatan, millet ve bayrak gibi kavramların her zaman bir önceliği vardır.

Millet olabilme sürecine en fazla katkıda bulunma hassasiyetindeki kişilerdir onlar. Milliyetçiler, şartların elvermediği zamanlarda bile, ailesinin sorumluluğunu üstlenmiş bir baba gibi dimdik ayakta ve bir beka güvencesi gibi bir duruş sergileyenlerdir. İktidarın gaflet içinde olduğu zamanlarda bile, yolbaşçı olarak kendini sorumlu addeden bu kişiler sayesinde, sistem de devlet de sağlam zemin üzerindedir. Bu yolbaşçılar, kimi zaman bir aksakallı, kimi zaman bir parti, kimi zaman da bir STK olduğu gibi, çoğu zaman da Türk milliyetçiliğini hayatına uyarlamış, çevresine rol model olan ancak bulunduğu çevreden başka yerde anılmanın getireceği kibir ve kompleksin

esiri olmayacak kadar da dikkatli olan teminat abideleridir. Devlet onlar sayesinde manevi yapısını tamamlar ve geleneklerini sürdürür ve geleceğini teminat altına alır. Onlar bu toplumun hikâyesi yazılmayan pembe incili kaftanlarıdır. Kırıl-ganlıkları ortaya çıkaran en büyük faktör, yetişme ortamının kişiye yüklediği sorumluluk ile buna bağlı misyon aidiyetiyle oluşan vizyonun geleceğe aktarılmasındaki sıkıntılarla ortaya çıkan uygulama ve değişimlerdir. Her yapılan değişim ve uygulamaların mantıklı bir açılımı olsa bile, paylaşımdan uzak, egoist yapının, asıl misyonun temel değerleriyle bağlantısız irtibat köprüsü daima bulunmaktadır. Ancak Ülkücü iradenin mükemmeliyetçi bakış açısı ile yoğurdukları müreffeh devlet ve ideal yönetim anlayışı, zaman içinde daha çok sorgulayan ve yargılayan anlayışı da beraberinde getirmiştir. “Ben değil, biz” kültürü ile gelişen insanların her ortamda en iyiyi görmek istemelerinin asıl sebebi budur. Ortak kaderi paylaşan insanların kaderi, “güçlü devlet mutlu millet” üretimine imkan vermesinden başka bir şey değildir. Bütün Ülküçülerde vatan ve millet sevgisinin Allah sevgisinden sonra gelmesi bu yüzdendir. Bir Ülkücü için devlet ne kadar hata içinde olsa da kendi devletidir, milleti ne kadar hata yapsa kendi milletidir.